

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ε δυσκολία οι δύο αντίπαλοι σήκωσαν τώρα τα σπαθιά τους. Ήσαν έτοιμοθάνατοι σχεδόν και πλημυρισμένοι στο αίμα τους.

Τέλος ο Κιρκώφ, εξαντλημένος πια, άφησε το άλλο του να πέση κάτω και στηρίχτηκε σ' ένα παράθυρο. Δεν μπορούσε να κάνει ούτε την παραμικρή κίνηση. Τα μάτια του, διεσπασμένα από τον τρόμο στο σκεπτεμένο πρόσωπό του, είχαν κερφοθεί με άγνοια στο Σομπέργκ, του οποίου η κατάσταση δεν ήταν καθόλου καλύτερη απ' τη δική του.

Και δεν προσπάθησε καν να φυλαχτεί απ' το στερνό χτύπημα, που ο λαμπρός αυτός φίλος έτοιμαζόταν να του καταφέρει.

Ο Σομπέργκ κρατούσε το σπαθί του και με τα δύο χέρια κ' έβαφνα, μ' ένα χτύπημα τρομερό κ' άπεργισμένο, του το κάρφωσε στο στήθος.

Έπειτα, καταβάλλοντας μία στερνή προσπάθεια, το τράβηξε πάλι έξω.

Τότε ο Κιρκώφ έγειρε σιγά επάνω στο παράθυρο κ' άτόμεινε εκεί με το μούτο του κορμί κρημασμένο έξω.

Οι θεαταί έτοιμαζόντουσαν να εγκαταλείψουν τις θέσεις τον, όταν είδαν το Σομπέργκ να εγκαταλείπει την τραπέζα και να προχωρή, στηριζόμενος στα δέντρα.

Κίττασε σάν πριλλός προς το μέρος της Έλένης. Είχε γυρίσει προς αυτήν το καταμυωμένο κεφάλι του, που κάθε τόσο, μη μπορώντας πια να το κρατήσει, το άφηνε κ' έγειρνε επάνω στον άμο του. Ώστόσο, καταβάλλοντας τις τελευταίες προσπάθειες της θελήσεώς του, κατόρθωσε πάλι να το άνασπρήνη και να προχωρή μερικά βήματα, αφήνοντας κόματα αίματος πίσω του. Στηριζόταν στο σπαθί του που ήταν κατακόκκινο απ' το αίμα του Κιρκώφ.

— "Ω! είπε τότε η Έλένη στους καλεσμένους της. Φευγάτε! Φευγάτε δλοι!...

Δεν είχε αντίληφθει όμως, ότι οι περισσότεροι είχαν φύγει κιόλας. Είχαν φύγει σάν κωκοποιοί, που είχαν κάνει ένα άσχημο κόλλο, συλλογίζομενα — πάλι άσγά βέβαια — ότι αυτή η ύπόθεσις θα προκαλούσε πάταγο και φέρνοντας να βρούν το ψέμμα, με το οποίο θα έβγαζαν την εϊδήνη απ' τον έαυτό τους.

Ώστόσο, ίσχυριζαν και μερικά που διάταζαν ν' άρήςουν το Σομπέργκ σ' αυτή την κατάσταση και τρέχοντας προς αυτόν, του πρότειναν να τον μεταφέρουν στο σπίτι του.

Μά ο Σομπέργκ, χειρονομώντας άγρια, τους άπομάκρυνε.

— Φευγάτε! Φευγάτε!... τους είπε ρογάζοντας. Άρμήστε μας! Είμε δική μου! Την κέρδισα!...

Τότε αυτοί άπομακρύνθησαν, σκεπτόντας να πάρουν το πτώμα του Κιρκώφ και να το μεταφέρουν στο μέγαρό του. Μά την ίδια στιγμή, οι ύπηρέτες, οι όποιοι είχαν έξαμμανιστεί καθ' όλη τη διάρκεια του δράματος, παρουσιάστηκαν κ' είπαν, ότι η καρδιά τους θα τ' αναλείβανε όλα, παρακαλώντας τους συγχρόνως εκ μέρους της να εγκαταλείψουν την κατοικία.

Μέσα σ' αυτή στιγμή, δλοι είχαν φύγει. Δεν είχε μείνει πια, παρά ο έτοιμοθάνατος Σομπέργκ, ο οποίος έξακολούθησε να σέρνεται από δέντρο σ' δέντρο, ρογάζοντας δλοένα.

Η Έλένη βρισκόταν τώρα στην κάμαρά της μαζί με τις γυναίκες της ύπηρεσίας της, η όποιες τη βοηθούσαν στη νυχτε-

ρινή της τουαλέτα. Πολύ γαλήνια, τους έδινε διάφορες διαταγές. Μία καμαριέρα της χτένιζε τη θαιμασία της κόμη, ενώ συγχρόνως γυάλιζε μόνη της τα νύχια της.

— Τώρα, είπε έξαφνα, πηγαίνατε να μου φέρετε τον νέο αυτόν που περιμένει...

Μία καμαριέρα βγήκε άμέσως έξω και ξαναγύρισε έπειτα' από δυό λεπτά μαζί με τον νέο Σομπέργκ.

Μόλις αυτός μπήκε μέσα, δλες η καμαριέρες άποσύρθησαν.

Ο Νικόλαος, χωρίς να πη λέξι, έτρεξε άμέσως προς την Έλένη και την έσφιξε παράφορα στην άγκαλιά του. Έκείνη του χαμογέλουσε με τα μάτια της, με τα χείλη της, με δλο της τό είναι.

Έξαφνα, η πόρτα του δωματίου άνοιξε. Ο νεαρός Σομπέργκ έκανε να γυρίσει το κεφάλι του, μα η Έλένη του το κράτησε μέσα στα χέρια της, λέγοντάς του :

— Μη γυρίζεις, Νικόλουσα!... Μη κοιτάς πίσω!... Κίττα με άμένα!... Κίττα με!... Νά!... Έτσι!... Πάντα έτσι... Πές μου πώς μ' αγαπάς!...

— Ά!... σ' αγαπώ!... Σ' αγαπώ!... ψιθύρισε άνασπηνάζοντας ο νέος, μεθυωμένος.

Και κώλησε τα χείλη του στα δικά της.

Μά την ίδια στιγμή, μία διστή κραυγή άκούστηκε, μία κραυγή μανίας και μία κραυγή πόνου, και δυό πτώματα κυλιόταναν κάτω στο ταπέτο.

Ο γέρο Σομπέργκ, ο όποιος με υπεράνθρωπες προσπάθειες είχε κατορθώσει να σωφθη ως το δωματίου της Έλένης, είχε πια μέσα άκαρδώς τη στιγμή που ο γιός του έσυγγχε μέσα στην άγκαλιά του αυτή τη γυναίκα, για την όποια αυτός θα πέθανε σ' λίγο. Ο γιός του τότε έλαμψε τη θέσι του στο πλάι της...

Τότε, μέσα στην τρέλλα που του φλόγηζε το κεφάλι, χωρίς να σνλλογιστή τί έκανε, κατέβηκε μια προσπάθεια άκόμα και σπρινόντας και με τα δυό του χέρια το ματωμένο σπαθί του, το έβασε στη ράχι του παιδιού του. Μά συγχρόνως κ' ο ίδιος, συντριμμένος από την προσπάθειά του αυτή, έβγαλε τον τελευταίο του στεναγμό και σωριάστηκε κάτω.

Η Έλένη ρίχτηκε προς το πλάι κ' έτσι το σωμα του γιού έπεσε δίπλα στο πτώμα του πατέρα του.

Ο νεαρός Σομπέργκ, ο όποιος δεν είχε ξεσηγρήσει άκόμα, σπριμογύριζε από τους σπασμούς της άγωνίας του, κοιτάζοντας την Έλένη, που έξακολούθησε να χαμογελεί.

Όταν έλαμψε κ' αυτός να σκάσει, η κόρη του έβριστον της Σιβηρίας, έσπρωξε τα δυό πτώματα με την άσχημ του λαμέ πασομιού της και ψιθύρισε :

— Σου τους προσφέρω κ' αυτούς τους δυό, πατερούλη!...

XIX

ΟΧΙ! ΟΧΙ! ΨΥΧΟΥΛΑ ΜΟΥ! ΔΕΝ ΤΕΛΕΙΩΣΑΝ ΟΛΑ!...

Η ενουουμένη του Δουδοβίκου 14ου κ. Μαιντενόν και η κυρίε της άκολουθίας της, ξεραζόμενες. (Πίναξ του Σεδιναρ).

είχε διατρέξει, έβλεπε με τη φαντασία της να δρμόνεται ανάμεσα

Μά αφού ήταν αυτή, γιατί να πάη να ζητήσει άλλο προστασία ;

Η Έλενη που ήταν τόσο δυνατή και τόσο πλούσια, θα της προ-

Με τις σκέψεις αυτές, η Αγάθη ντύθηκε γρήγορα, τιλιχτηκε

Ηξερε πολύ καλά που βρισκόταν το σπίτι της Έλενης. Είχε

Από μια πόρτα ανοιχτή, μπήκε τότε σε μια μεγάλη αίθουσα,

Η φτώχη Αγάθη δυσποχώρησε με φρίκη, καταλαβαίνοντας,

Θέλησε τότε να φύγει και, βλέποντας μια άλλη πόρτα ανοιχτή,

Μά πριν φτάσει εκεί, της φάνηκε ότι είδε κάποιο πράγμα που ταλαντευόταν σ' ένα παράθυρο.

Γύρισε άλλοι το κεφάλι της και ώρμησε προς την πόρτα,

Μά όταν σε λίγο η Αγάθη βρέθηκε στον κήπο, μια δύναμη ανώτερη

Και αυτή τη φορά, διέκρινε καθαρά το κεφάλι του πτόματου

Έβγαλε άμέσως μια υπόκοψη κραυγή και σύσφηνε τρομαγμένη

Ναι, ήταν ο πατέρας της, πλημμυρισμένος στο αίμα του

Η Αγάθη άπλωσε τα χέρια της μετροστά κ' άνοιξε το στήμα

Όλόνργα της, παντοφί, επάνω στην άμμο των δειντροποιχιών,

Και παρακάτω —δ φρίκη!— επάνω σε μερικές δριτανιές, βρισκόταν

Μά ήταν άληθινό δι' αυτά που έβλεπε ; Η όνειρευόταν ;

Κι' έξαφνα, ανάμεσα σ' δι' αυτά τα μακάβρια πράγματα, είδε

Ήταν ο Ρασπούταν !

Ναι, ο Ρασπούταν, ο οποίος διεθυνόταν προς την είσοδο της

Ήταν αυτός, αυτός ! Όχι, όχι, δεν όνειρευόταν. Τόν αναγνώρι-

Άμέσως όμως συνέηη κάτι περίεργο : Όλος ο φόβος της δια-

Ακούσθη!

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Η Βελγική Βασιλική Έπιτροπεία Γεωγραφίας έδημοσίευσε πρό

— Σύμφωνα λοιπόν με τη στατιστική αυτή, από τις Ένδιες έ-

— Η συνολική αξία των διαμαντιών αυτών υπολογίζεται σε 45

— Σε πολλές Άμερικανικές και Άγγλικές εκκλησίες, τον χορό

— Έπειδή η Άμερικανίδες όταν πηγαίνουν στα θέατρα και στους

— Έτσι, κάθε κυρία που πηγαίνει στο θέατρο ή στον κινηματο-

— Από τα 36 εκατομμύρια Όθωμανών, τα 20 εκατομμύρια ζουν

— Η μεγαλύτερη ιστορία που έχει δημοσιευθεί ως σήμερα, είναι η

— Η ιστορία αυτή έξεδότη δαπάναις της Άμερικανικής

— Όλοι οι τόμοι του έργου αυτού καταλαμβάνουν έκταση

— Η Ιαπωνική σημαία με το κόκκινο και κόκκινο χρώμα,

— Η τριχρόμη Γαλλική σημαία έχρησιμοποιήθη για πρώτη

— Έκ των 125 άποικιών που έχουν τα διάφορα κράτη

— Οι Ιθαγενείς των νήσων Σάνδουιτς διατιμούν την

— Τα τηλεγραφικά κώδικα που διέρχονται από τον Άπλαντικό

— Στην Άγγλία, ο αριθμός των εκ γενετής τυφλών

— Στο Θιβέτ η έβδομάδα έχει πέντε ήμερες. Την ήμερα του

— Ένας Άγγλος σπαισιολόγος υπέλογισε ότι ένας άνθρωπος

— Η υπάγειες σιδηροδρομικές σήραγγες του Λονδίνου

— Στο Ζωολογικό Μουσείο της Ν. Υόρκης υπάρχει μια κολοσο-

— Για να λάβετε μια ιδέα του μεγέθους του τεραστίου αυτού

— Το πρώτο χαρτονομίσμα που έκυκλοφόρησε στον κόσμο

— Κατά το τελευταίο έξάμηνο, έγινε στα Άμερικανικά

— Η καταγεγραμμένη ή καταγεγραμμένη 500.000 δειμάνων

— Όλ' αυτά τα δειμάνια είχαν έμπορική αξία 15.000.000

— Όλ' αυτά τα δειμάνια είχαν έμπορική αξία 15.000.000

— Όλ' αυτά τα δειμάνια είχαν έμπορική αξία 15.000.000

— Όλ' αυτά τα δειμάνια είχαν έμπορική αξία 15.000.000

□ □ □ ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΕΣ □ □ □

Ο Βάγγερ διεθυνών δοχήστραν. (Σκιαγραφία του Σ. Μπέρκερ).

